

kommuner. Det er altså ikke en forpligtelse, at disse institutioner skal være til rådighed for andre kommuner, hvilket risikerer at blive en alvorlig svækkelse af tilbudsviften.

Som udgangspunkt overtager regionerne driften af de øvrige nuværende amtslige sociale tilbud og institutioner. En beliggenhedskommune kan imidlertid overtage et regionalt tilbud, og ifølge forslaget er det beliggenhedskommunen selv, der i den sidste ende bestemmer, om den vil overtage et tilbud eller en institution, og det uanset hvilke indvendinger de øvrige kommuner i regionen måtte have. Det er ikke særlig gennemtænkt.

Rammeaftalerne

Det kunne have rettet op på helt åbenbare svagheder i socialministerens forslag, hvis man f.eks. havde sikret, at fordelingen af sociale institutioner og tilbud mellem kommuner og regioner ikke kan ske, før der er forhandlet en rammeaftale på plads. SF og EL ønsker, at rammeaftalen skal være det fremadrettede og bindende instrument til styring af de sociale tilbud i regionen med udviklingsplaner for alle institutioner og sociale tilbud, tomme pladser, akutpladser m.v. for at sikre forsyningssikkerheden og ansvaret, herunder bl.a. også en redegørelse for, hvilke rettigheder andre kommuner måtte have, hvis en beliggenhedskommune, der har hjemtaget en institution eller et tilbud, udnytter alle pladser til egne borgere. Rammeaftalen bude som minimum have et 4-årigt perspektiv og udvikles med høring af de enkelte kommuners handicapråd, de regionale udviklingsråd og Rådet for Socialt Udsatte, så det bedst muligt sikres, at synspunkter fra brugerne kommer med i overvejelserne.

I socialministerens forslag er der ikke fastsat regler for, hvorledes uenighed håndteres, hvis andre kommuner eller regionen har socialpolitiske eller faglige indvendinger mod, at en beliggenhedskommune overtager et regionalt tilbud. Det kunne have været løst med et krav om, at en beliggenhedskommune kun kan overtage et socialt tilbud, hvis der er enighed om det mellem kommunen og regionen.

SF og EL tager skarpt afstand fra den ganske specielle konstruktion for regionernes økonomi på det sociale område, der betyder, at de regionale sociale tilbud udelukkende skal finansieres via kommunal takstbetaling. (Der henvises til

det følgende uddybende afsnit). Området bliver alt for sårbart og stift, samtidig med at der lægges hindringer i vejen for den nødvendige udvikling og fleksibilitet.

Konsekvenser af takstmodellen

Institutionerne, hvor børn og unge i absolutte problemer skal bo, vil blive underlagt helt uacceptable markedsvilkår. Institutionerne/kommunerne vil få frit spil til at handle om prisen på anbringelsen af det enkelte barn. Det bliver tydeligt i en række svar fra ministeren. Ministeren opererer med ord som basistakst, takst for akutplads, takst for særlige ydelser osv. Helt tydeligt bliver det i svaret på spørgsmål 303: »*Taksterne vil blive ens for alle anbringende kommuner, men kan være forskellige for det samme tilbud, hvor takstforskellen afspejler forskelligheden i ydelser...*«

SF og EL finder det meget bekymrende, for alle ved jo, at når man opererer på markedsvilkår, så er det økonomien, der styrer. De børn, der bliver anbragt på døgninstitutioner, har efter partiernes mening krav på absolut omsorg og den bedst udviklede pædagogik og ikke en overvejelse over, hvad det nu engang koster at hjælpe dem til et værdigt liv.

Ligeledes ved alle, at når man driver forretning, så gælder det om at få succes, overskud og et godt omdømme. Desværre er det sådan med de børn, der anbringes, at de, der er mest skadede, koster mest, og her er det sværest at »lave en succes«. Markedsvilkårene vil skubbe disse børn bagest i køen og de vil få ringere eller ingen tilbud.

VISO

SF og EL ønsker en demokratisk styring af prioriteringen af indsatsen på de forskellige dele af det sociale område, som ligger under VISO. Men regeringen og Dansk Folkeparti vil overlade ansvaret for prioriteringen til en faglig bestyrelse, som skal vurdere og rådgive den kommende direktør for VISO. Det står tydeligt i ministerens svar på spørgsmål 304.

Det betyder, at hvis nogle handicapgrupper, børn med særlige vanskeligheder, incestofre eller andre ikke lige bliver prioriteret, ja så har hverken borgere, interessegrupper eller for den sags skyld politikere ret til eller mulighed for at klage eller ændre på denne prioritering. De har